

BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON  
KANTONALNI SUD U ZENICI  
Broj: 43 0 K 245877 25 Kž 2  
Zenica, 02.02.2026. godine

## U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Zenici, u vijeću sastavljenom od sudija Nermin Tešnjak kao predsjednika vijeća, te Amela BajR.-Softić i Nedžad Baković kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Amare Đukić, u krivičnom predmetu protiv optužene M.M., zbog krivičnog djela teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 1. u vezi člana 332. stav 1. KZ F BiH u sticaju sa krivičnim djelom Neukazivanje pomoći ozlijeđenoj osobi u saobraćajnoj nezgodi iz člana 337. stav 1. KZ FBiH, a vezi sa članom 54. KZ FBiH, odlučujući povodom žalbi kantonalnog tužitelja Srednjobosanskog kantona, branitelja optužene M.M, advokata Ljubović B. iz Zenice i Ajanović Mirnesa iz Tuzle, izjavljenih protiv presude Općinskog suda u Zenici, broj: 43 0 K 245877 25 K 2 od 27.10.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 02.02.2026. godine, donio je sljedeću:

## P R E S U D U

Odbija se žalba kantonalnog tužitelja Srednjobosanskog kantona, dok se djelomičnim uvažavanjem žalbi branitelja optužene M.M, u odluci o kazni preinačava presuda Općinskog suda u Zenici, broj: 43 0 K 245877 25 K 2 od 27.10.2025. godine, tako što se optuženoj M.M. za krivična djela za koja je tom presudom oglašena krivom, utvrđuju i to: za krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 1. u vezi člana 332. stav 1. KZ F BiH, kazna zatvora u trajanju od 9 (devet) mjeseci, a za krivično djelo Neukazivanje pomoći ozlijeđenoj osobi u saobraćajnoj nezgodi iz člana 337. stav 1. KZ FBiH, kazna zatvora u trajanju od 4 (četiri) mjeseca, pa se optužena M.M primjenom navedenih odredbi, te odredbi člana 54. stav 1. i 2. tačka b) Krivičnog zakona FBiH, osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

## O b r a z l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Zenici, broj: 43 0 K 245877 25 K 2 od 27.10.2025. godine optužena M.M, oglašena je krivom zbog krivičnih djela teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 1. u vezi člana 332. stav 1. KZ F BiH u sticaju sa krivičnim djelom Neukazivanje pomoći ozlijeđenoj osobi u saobraćajnoj nezgodi iz člana 337. stav 1. KZ FBiH, a vezi sa članom 54. KZ FBiH, te joj je na osnovu istih članova i propisa i uz primjenu odredbi člana 49. stav 1. KZ F BiH za krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 1. u vezi člana 332. stav 1. KZ F BiH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, a za krivično djelo Neukazivanje pomoći ozlijeđenoj osobi u saobraćajnoj nezgodi iz člana 337. stav 1 KZ FBiH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 7

(sedam) mjeseci, te je osuđena na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci u koju kaznu se uračunava vrijeme lišenja slobode od 22.09.2023.godine od 18,39 sati do 23.09.2023.godine do 02,00 sata. Istom presudom u skladu sa članom 202. stav 1. a u vezi člana 199. stav 2. tačka g) i a) ZKP-a F BiH optužena M.M je obavezana da sudu naknadi troškove krivičnog postupka, a o kojim će sud nakon pravomoćnog okončanja postupka odlučiti posebnim rješenjem, te je u skladu sa članom 77. stav 1. 2. i 3. KZ F BiH optuženoj M.M izrečena je mjera sigurnosti zabrane upravljanja vozilom „B“ kategorije u trajanju od 1 (jedne) godine, dok je u skladu sa članom 212. stav 3. ZKPFBiH oštećeni M.M. upućen je da imovinsko-pravni zahtjev ostvaruje u parničnom postupku.

Protiv prvostepene presude žalbu je podnijela kantonalna tužiteljica Srednjobosanskog kantona i presudu pobija zbog odluke o krivično pravnoj sankciji, a u smislu odredbe člana 311. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, s prijedlogom da drugostepeni sud u smislu odredbe člana 319. stav 1. ZKP FBiH tužitelja obavijesti o sjednici vijeća, te u konačnom da uvažavajući razloge žalbe, prvostepenu presudu, u smislu odredbe člana 329. ZKP FBiH, preinači u dijelu odluke o kazni, te optuženoj utvrdi veće kazne sa svako krivično djelo i izrekne veću jedinstvenu kaznu zatvora u odnosu na onu izrečenu od strane prvostepenog suda.

Odgovor na žalbu kantonalne tužiteljice Srednjobosanskog kantona podnio je branitelj optužene, advokat Ajanović Mirnes iz Tuzle te je predložio da Kantonalni sud žalbu tužiteljstva Srednjobosanskog kantona odbije kao neosnovanu, uvaži žalbe branitelja, preinači prvostepenu presudu i optuženu oslobodi od optužbe.

Žalbu je podnio i branitelj optužene M.M, advokat Ajanović Mirnes iz Tuzle i presudu pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka (član 312. stav 1. tačka d) h), i) j) i k) ZKP FBiH, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede Krivičnog zakona, povrede prava na odbranu i prava na pravično suđenje iz člana 6. EKLJP i člana II/3 d Ustava BiH i zbog očito nepravilne i nesrazmjerne kaznene odluke suprotne načelima individualizacije i svrhe kažnjavanja s prijedlogom da se žalba uvaži, donese oslobađajuća presuda u smislu člana 284. stav 1. tačka a) ZKP FBiH, ili opreza radi bez priznavanja krivnje ukoliko bi sud zauzeo stav da postoji osnov za krivičnu odgovornost, primjena najblaže moguće sankcije – uslovne osude u smislu člana 42. uz najkraći rok provjere.

Žalbu je podnio i branitelj optužene, advokat Ljubović Bakir iz Zenice i presudu pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, zbog povrede krivičnog zakona, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da Kantonalni sud u Zenici uvaži žalbu branilaca, preinači prvostepenu presudu i optuženu oslobodi od optužbe, ili da ukine pobijanu presudu Općinskog suda u Zenici i otvori raspravu pred tim sudom.

Odgovor na žalbe branitelja optužene M.M podnijela je kantonalna tužiteljica Srednjobosanskog kantona i predlaže da se žalba branitelja optužene odbiju kao neosnovane.

Sjednica vijeća drugostepenog suda održana je u smislu odredbe člana 319. ZKP FBiH, u prisustvu branitelja optužene Ajanović Mirnesa iz Tuzle, Ljubović B. iz Zenice kao i optužene M.M lično. Kantonalna tužiteljica istakla je da u cjelosti ostaje kod pismeno podnesene žalbe, te da smatra da izrečena sankcija nije adekvatna ličnosti optužene i stepenu krivnje iste.

Branitelj Ljubović Bakir je izjavio da u cjelosti ostaje kod pismeno podnesene žalbe, te je dodao da sud sa naročitom pažnjom utvrdi način rada u ovom predmetu i to od njegovog samog

početka tj. od prve istražne radnje koje su preduzeli policijskih službenici, koji su odmah u startu „utvrdili da je optužena upravljala spornim vozilom“ i čitav postupak naknadno su vodili u tom smjeru samo da dokažu navodnu krivnju optužene, bez ikakve provjere njenih navoda ili utvrđivanja bitnih činjenica. Dalje je naveo da je svjedocima, predočavano se o čemu treba da svjedoče, na način da su rekli da im je poznato da je optužena M.M upravljala kritične prilike spornim vozilom, nakon čega su pod takvim pritiskom svjedoci davali svoje izjave, te da je svjedok P.A. upravo potvrdio ove navode odbrane pa je čak istakao i da mu je policijski službenik koji ga je ispitivao predočio fotografiju M.M, nakon što mu je rekao da je ona upravljala vozilom, te da je takvo vođenje postupka bilo na štetu optužene, te da je prvostepeni sud zanemario ostale iskaze svjedoka koji idu u korist optužene te propustio odnosno odbio provesti bitne dokaze za ovaj predmet i pored naloga drugostepenog suda iz prethodne odluke. Tako npr., prvostepeni sud je u pobijanoj presudi utvrdio da je optužena upravljala motornim vozilom na temelju činjenice da je razgovarala sa svjedokom A. koji se tada nalazio u Maglaju, pa je sud neprovjeravajući te navode i ne provodeći dokaze odbrane da to nije tačno, ipak ostao kod takvog zaključka ne provodeći nikakve dokaze. Ističe da je prvostepeni sud odbio provesti po odbrani bitan dokaz na okolnosti da li je optužena zbog svog zdravstvenog stanja iz prethodne teške operacije kuka uopće bila u mogućnosti da sjedi i upravlja sportskim putničkim automobilom od kojeg je sjedište skroz pri podu, a koljena vozača su znatno povišene u odnosu na karlicu što je položaj koji nije dozvoljen niti moguć za optuženu u toj fazi bolesti, te da je ista kupila terensko vozilo džip kako bi mogla sjediti i udobno voziti vozilo. Branitelj naglašava na posebnu pažnju bitne povrede krivičnog postupka na koje je ukazano u žalbi.

Branitelj optužene Ajanović Mirnes je ostao kod navoda iz podnesene žalbe, te je dodao da identitet vozača nije utvrđen, te da nije dokazano da je optužena bila vozač, a kada nema dokaza o vozaču nema radnje izvršenja, a kad nema radnje izvršenja nema krivičnog djela, da u spisu nema niti jednog materijalnog dokaza koji bi optuženu povezivao sa upravljačkim elementima vozila, tj. da nema otisaka prstiju na volanu, ručici mjenjača, komandama, DNK ili bioloških tragova koji bi povezali optuženu s mjestom vozača, video-snimka ili svjedoka neposrednog opažanja, rekonstrukcije i biomehaničke analize položaja tijela, medicinsko-tehničkog vještačenja koje bi objektivno utvrdilo da li je uopće mogla sjediti i upravljati malim sportskim vozilom nakon teške operacije kuka te navedena okolnost isključuje mogućnost radnje, kao i da u spisu postoji iskaz koji direktno govori o tome ko je vozio i taj iskaz optuženu isključuje. Dalje navodi da je prvostepeni sud odbio ključne dokazne prijedloge odbrane da se vještaci izjasne na naprijed navedene okolnosti – što opet vodi obavezi primjene načela in dubio pro reo. Branitelj je ukazao na pristrasnost tužiteljice u ovom postupku navodeći da je tužiteljica bila u „kratko ljubavnoj vezi“ sa bivšim suprugom optužene M.M. Navodi da kazna od 18 mjeseci nosi dodatne posljedice koje prevazilaze svrhu kažnjavanja: gubitak posla, profesionalni slom, životnu degradaciju i zatvor, sve to na osnovu postupka u kojem nije nesumnjivo dokazano ni osnovno pitanje „ko je vozio“, te da je zbog toga primjena pravila in dubio pro reo obaveza, ne opcija.

Optužena M.M je prihvatila navode svojih branitelja.

U žalbi branitelja optužene B. Ljubovića navodi se da sud nije sa jednakom pažnjom cijenio dokaze optužene, niti je savjesno ocijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima prilikom izvođenja zaključka da li je neka činjenica dokazana, niti je proveo nove dokaze koje je predložila odbrana optužene, a na bitne okolnosti koje se tiču uvjerenja prvostepenog suda da li je optužena mogla upravljati predmetnim vozilom zbog svoje bolesti i karakteristika tog automobila, te na okolnosti utvrđenja prvostepenog suda gdje se nalazio A. u vrijeme udesa, čime je povrijedio pravo optužene na pravično suđenje u ovom predmetu.

Nadalje, u žalbi se ističe da se presuda temelji na zapisnicima o saslušanju svjedoka iz istrage, koji su sačinjeni suprotno odredbama člana 100. stav 7. ZKP FBiH, jer su svjedoci prije davanja iskaza upoznati sa svim okolnostima događaja i identitetom navodnog učesnika saobraćajne nezgode, čime su, prema navodima žalbe, bili sugestivno usmjereni na određeni odgovor. Posebno se ukazuje na tvrdnju da je pojedinim svjedocima prilikom saslušanja pokazivana fotografija optužene, što žalba smatra nezakonitim načinom prepoznavanja. Žalbom se nadalje ukazuje da su kasnije izjave svjedoka bile kontaminirane prethodno pribavljenim nezakonitim iskazima, zbog čega se, prema stavu žalbe, na istima nije mogla zasnivati sudska odluka. U tom kontekstu se navodi da je tužiteljstvu omogućeno da koristi različite iskaze istih svjedoka i da između njih selektivno prihvata one koji idu u prilog optužbi. U žalbi se ističe i da je prvostepeni sud kao dokaz koristio iskaze policijskih službenika koji nisu imali neposredna saznanja o samom događaju, već su svoja saznanja stekli isključivo kroz razgovore sa građanima u okviru izvida. Prema navodima žalbe, takvi iskazi predstavljaju posredne dokaze koji se, u skladu sa sudskom praksom, ne mogu koristiti kao osnov za utvrđivanje odlučnih činjenica. Posebno se ukazuje da su određeni policijski službenici svjedočili o navodima koje im je saopćila buduća optužena, iako njen iskaz nije pribavljen u skladu sa odredbama člana 92. ZKP FBiH, te da je time povrijeđena zabrana korištenja takvih saznanja u dokaznom postupku. U žalbi se naglašava da su iskazi pojedinih policijskih službenika već ranije u ovom predmetu ocijenjeni kao nezakoniti, ali da ih je prvostepeni sud i u ponovnom postupku prihvatio i cijenio. Dalje se žalbom osporava zakonitost zapisnika o uviđaju, uz tvrdnju da isti sadrži zaključke o identitetu učesnika saobraćajne nezgode koji nisu rezultat neposrednog opažanja organa koji je vršio uviđaj, već su zasnovani na informacijama pribavljenim od trećih lica. U tom smislu se navodi da su i službene zabilješke i policijski izvještaji sadržavali pretpostavke o krivnji optužene, čime je, prema navodima žalbe, povrijeđeno načelo prezumpcije nevinosti. Žalbom se nadalje ukazuje da se nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke temelje na nezakonito pribavljenim dokazima i pretpostavci da je optužena upravljala vozilom, bez samostalnog i objektivnog utvrđivanja te odlučne činjenice. Žalbom je ukazano da je prvostepeni sud povrijedio Krivični zakon kada je utvrdio da je optužena počinila krivično djelo Neukazivanja pomoći ozlijeđenoj osobi u saobraćajnoj nezgodi iz člana 337. stav 1. KZ FBiH, jer se za navedeno krivično djelo može odgovarati samo ako je isto učinjeno umišljajno. Žalitelj dalje ističe da je pitanje odgovornosti za propuste učesnika u nezgodi i utvrđivanje osnovnog uzroka nezgode pravno pitanje o kojem je ovlašten odlučivati samo sud, zbog čega, bez obzira na mišljenje vještaka iz njegovog pismenog nalaza i mišljenja, te se ističe da je u ovom predmetu sporno i to šta je osnovni uzrok nezgode, odnosno koji su to propusti vozača PMV ili vozača motocikla, te da sud na temelju nespornih propusta oba vozača ipak treba zaključiti da su osnovni uzrok nezgode propusti vozača motocikla, a ne vozača PMV „Peugeot RCZ”, čime nema ni krivičnog djela na strani vozača PMV „Peugeot RCZ”. Također, prema mišljenju žalitelja, potpuno je pogrešna ocjena prvostepenog suda da iskazi optužene i svjedokinje H.S. na te okolnosti da optužena u vrijeme dešavanja kritičnog događaja nije upravljala vozilom kao da se kod iste radi o teškoj displastičnoj artrozi desnog i lijevog kuka, da je 2011. godine operirala desni kuk i ugradila vještački, da je krajem 7. mjeseca 2023. godine operirala i lijevi kuk i ugradila vještački kuk (totalni bezcementni), te da zbog takvog zdravstvenog stanja objektivno nije ni bila u mogućnosti da upravlja predmetnim PMV, naročiti zbog njegovih tehničkih karakteristika s obzirom da je po uputstvima liječnika nakon drugog operativnog zahvata, koji je urađen prije nepuna dva mjeseca od dana kada se desila saobraćajna nezgoda, sve aktivnosti provodila isključivo u svom stanu, a izričito joj je bilo zabranjeno sjedenje u položaju pri kojem su koljena iznad kukova, kako bi to bilo da je vozila sporno vozilo. Stoga je prema mišljenju žalitelja, očito da je uvjerenje suda o tome da je optužena kritične prilike upravljala vozilom Peugeot potpuno pogrešno. U konačnici u žalbi se navodi da činjenično stanje nije pravilno i

potpuno utvrđeno, jer iz provedenih dokaza, prema stavu žalbe, ne proizlazi van razumne sumnje da je optužena upravljala vozilom u vrijeme saobraćajne nezgode, zatim da nisu adekvatno cijenjeni iskazi svjedoka odbrane, te da nisu provedene istražne i dokazne radnje koje bi išle u korist optužene. Sud nije, kako se u žalbama branitelje optužene navodi utvrdio ni postojanje umišljaja ili nehatne nepažnje — nije analizirano ponašanje optužene u trenutku navodnog događaja, jer nije dokazano ni da je bila učesnik u saobraćaju. Žalbom se osporava i odluka o kazni, navodeći da sud nije pažljivo cijenio sve olakšavajuće okolnosti na strani optužene, odnosno prilikom ocjene istih, iste je marginalizirao, dok je otežavajuće okolnosti precijenio i pogrešno tumačio. Olakšavajuće okolnosti koje su morale doći do izražaja su ponašanje, odnosno propusti vozača motocikla i to: Nepoduzimanja radnje intenzivnog usporenja na udaljenosti mogućeg vizuelnog uočavanja kretanja PMV „Peugeot”, kretanje nedozvoljenom brzinom od 72,82 km/h u gradu, gdje je dozvoljena brzina kretanja 50 km/h, kretanje neprilagođenom brzinom, kretanjem vozila uz lijevu ivicu kolovoza, umjesto uz desnu ivicu kolovoza, te upravljanje motociklom bez odgovarajuće dozvole za to, koji su takvog intenziteta da uopće dovode u pitanje utvrđenje prvostepenog suda o osnovnom uzroku nezgode. Prema mišljenju žalitelja, predimenzionira se otežavajuća okolnost koja se odnosi na rad optužene kao sudije u Općinskom sudu u Žepču i navodno, jer ničim nije dokazano narušavanje ugleda pravosuđa u Ze-do kantonu i šire, a što inače ima za posljedicu disciplinsku odgovornost, pa bi ugled pravosuđa u Ze-do kantonu i šire trebala biti zaštićena vođenjem disciplinskog postupka. Žalitelj potencira olakšavajuće okolnosti da optužena nije ranije osuđivana osobi, da je majka dvoje djece, osobi koja bi zbog osuđujuće presude ostala bez posla, prihoda i egzistencije.

U žalbi branitelja optužene Mirnesa Ajanovića navodi se da prvostepeni sud u ponovljenom postupku nije postupio po obavezujućim uputama Kantonalnog suda iz rješenja kojim je prethodna presuda ukinuta, naročito u dijelu koji se odnosi na obavezu izdvajanja nezakonitih dokaza i provođenje odlučnih dokaznih radnji. Prema navodima žalbe, prvostepeni sud je ponovo zasnovao presudu na istim policijskim iskazima koji su već ranije ocijenjeni kao nezakoniti, čime je, suprotno članu 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH, povrijedio obavezu postupanja po pravnom shvatanju višeg suda. Žalitelj posebno naglašava da slobodna ocjena dokaza ne može obuhvatiti procjenu zakonitosti dokaza, jer se nezakoniti dokazi po sili zakona moraju izdvojiti iz spisa. Žalbom se osporava zakonitost izjava policijskih službenika koji su svjedočili o navodnim usmenim iskazima optužene datim u fazi izviđaja, bez prisustva branitelja i bez prethodnog upozorenja na prava iz člana 100. ZKP FBiH. Prema stavu žalbe, takvi navodi predstavljaju posredne izjave, koje nemaju dokaznu vrijednost u krivičnom postupku, te se, u skladu sa članom 234. stav 3. ZKP FBiH, ne mogu koristiti kao dokaz. Ističe se da je upravo korištenje tih dokaza bilo odlučno za zaključak prvostepenog suda o identitetu vozača. Žalbom se nadalje ističe da je prvostepeni sud odbio sve ključne dokazne prijedloge odbrane, dopunsko saobraćajno vještačenje, novo medicinsko-ortopedsko vještačenje, kao i prijedlog za izdvajanje nezakonitih dokaza, bez obrazloženja koje bi zadovoljilo standarde iz ZKP FBiH. Prema stavu žalbe, time je odbrani uskraćena mogućnost da dokaže odlučnu činjenicu, odnosno da optužena zbog postoperativnog stanja nakon ortopedske operacije kuka nije bila fizički sposobna da upravlja predmetnim vozilom. Takvo postupanje suda, žalitelj dovodi u vezu s povredom prava na odbranu i načela jednakosti oružja iz člana 6. stav 3. tačka d) Evropske konvencije o ljudskim pravima. Žalba u suštini osporava zaključak prvostepenog suda da je optužena upravljala vozilom u vrijeme saobraćajne nezgode, ističući da u spisu ne postoji nijedan neposredan, zakonit i materijalan dokaz koji bi potvrdio identitet vozača. Naglašava se da nema svjedoka koji su vidjeli optuženu za volanom, da ne postoje biološki ili tehnički tragovi koji bi je povezali s upravljanjem vozilom, te da sud svoj zaključak temelji na pretpostavci da „drugog vozača

nije bilo“. U žalbi se ističe da je vještak saobraćajne struke utvrdio da se motociklista kretao nedozvoljenom brzinom od 72,82 km/h na dionici gdje je ograničenje 50 km/h, te da nije vozio krajnjom desnom ivicom kolovozne trake. Time je povrijedio odredbe Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja, a njegovo postupanje predstavlja uzročni doprinos nesreći, dok se vozilo kojim je navodno upravljala optužena kretalo u svojoj traci. Takav način zaključivanja prvostepenog suda, prema žalbi, suprotan je načelu in dubio pro reo i predstavlja prebacivanje tereta dokazivanja na optuženu. Žalbom se ističe da, s obzirom na to da nije dokazano da je optužena upravljala vozilom, nisu ostvareni ni osnovni elementi bića krivičnog djela – radnja izvršenja, krivnja, niti uzročna veza. Prema stavu žalbe, prvostepeni sud je pogrešno primijenio odredbe Krivičnog zakona FBiH, jer je krivičnu odgovornost zasnovao na pretpostavkama, a ne na dokazanim činjenicama, čime je povrijeđeno načelo zakonitosti i pretpostavke nevinosti. U konačnom žalbom se osporava i odluka o kazni, uz tvrdnju da je izrečena kazna zatvora očigledno nesrazmjerna, imajući u vidu ličnost optužene, njenu raniju neosuđivanost, zdravstveno stanje i okolnosti djela, te da sud nije dao razloge zbog kojih nije primijenio blažu sankciju ili uvjetnu osudu.

U žalbi kantonalne tužiteljice Srednjobosanskog kantona navodi se da je prvostepeni sud precijenio značaj olakšavajućih okolnosti, dok otežavajućim okolnostima nije dao odgovarajući značaj. Prema stavu žalbe, sud je propustio da cijeni ponašanje optužene neposredno nakon izvršenja krivičnih djela, kao i činjenicu da je, prema tvrdnjama tužiteljstva, optužena upravljala putničkim motornim vozilom uprkos zabrani ljekara nakon izvršenog operativnog zahvata kuka. Tužiteljstvo posebno ističe da je optužena neposredno nakon saobraćajne nezgode telefonom kontaktirala rođaka – svjedoka R. A., te da je tom prilikom tražila pomoć, navodeći strah od gubitka vozačke dozvole, pri čemu je, prema stavu žalbe, pokazala svijest o mogućim pravnim posljedicama događaja. Takvo ponašanje, prema žalbi, ukazuje na pokušaj izbjegavanja krivične odgovornosti i trebalo je biti cijenjeno kao otežavajuća okolnost. Dalje se u žalbi navodi da je prvostepeni sud propustio da ponašanje optužene nakon nezgode dovede u vezu sa funkcijom koju je optužena obavljala u dužem vremenskom periodu, te da toj okolnosti nije dao odgovarajući značaj prilikom odmjeravanja kazne. Prema stavu Kantonalnog tužiteljstva, od nositelja pravosudnih funkcija očekuje se viši nivo profesionalne odgovornosti, etičnosti i poštovanja zakona, te se ponašanje koje ima za cilj dovodenje u zabludu istražnih ili pravosudnih organa ne može smatrati prihvatljivim. Tužiteljstvo smatra da je prvostepeni sud ove okolnosti nedovoljno cijenio, iako su, prema žalbenim navodima, relevantne za procjenu ličnosti optužene i stepena njene krivične odgovornosti. U žalbi se nadalje ističe da je optužena bila svjesna da je konzumirala alkohol prije upravljanja vozilom, da je prema vlastitom iskazu znala da i manja količina alkohola utječe na njene sposobnosti, te da je, uprkos tome, kao i uprkos zabrani ljekara da upravlja vozilom nakon operativnog zahvata, odlučila da upravlja motornim vozilom. Prema stavu Kantonalnog tužiteljstva, navedene okolnosti ukazuju na povećan stepen svijesti i prihvatanja rizika, odnosno na viši stepen krivnje, što je, prema žalbi, moralo imati snažniji odraz na visinu izrečene kazne.

Kantonalno tužiteljstvo u žalbi ističe i da se optužena udaljila sa mjesta saobraćajne nezgode, što, prema stavu žalbe, dodatno otežava njenu krivičnopravnu odgovornost i ukazuje na negativne osobine ličnosti koje prvostepeni sud nije u dovoljnoj mjeri uzeo u obzir. Žalbom se dalje navodi da su kazne zatvora utvrđene za pojedina krivična djela, kao i izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od jedne godine i šest mjeseci, preblage i nesrazmjerne u odnosu na zakonom propisane kazne, stepen krivnje, težinu djela i ličnost optužene. Prema stavu Kantonalnog tužiteljstva, takvom kaznom neće se ostvariti svrha kažnjavanja iz člana 42. Krivičnog zakona Federacije BiH, naročito u pogledu specijalne i generalne prevencije. Imajući u vidu navedeno, Kantonalno tužiteljstvo u žalbi predlaže da drugostepeni sud, uvažavajući

žalbene razloge, prvostepenu presudu preinači u dijelu odluke o kazni, na način da optuženoj utvrdi veće pojedinačne kazne zatvora za svako krivično djelo i izrekne strožiju jedinstvenu kaznu zatvora.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda kantonalnog tužitelja i branitelja optužene, te po službenoj dužnosti da li je na štetu optužene povrijeđen Krivični zakon u smislu člana 321. ZKP FBiH, te imajući u vidu navode odgovora na žalbu, odlučio je kao u izreci iz sljedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH, branitelji optužene, ističu prigovor nezakonitosti dokaza i to Zapisnika o saslušanju svjedoka M.H.br.08-02-10/1-1195/23 od 28.09.2023, godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka P.A.br.08-02-10/1-1180/23 od 27.09.2023, godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka M.H.br.08-02-10/1-1338/23 od 02.11.2023, godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka B.E.br.08-02-10/1-1157/23 od 22.09.2023, godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka T.Dž. br. 08-02-10/1-1353/23 od 13.11.2023.g., Zapisnik o saslušanju svjedoka G.A.br.08-02-10/1-1354/23 od 13.11.09.2023.g. i to zbog činjenice da je u uvodnom dijelu navedenih zapisnika o saslušanju svjedoka navedeno: „Nakon što je svjedok upoznat da će biti saslušan u svojstvu svjedoka na okolnosti saobraćajne nezgode koja se desila dana 22.09.2023. godine oko 17,20 sati u raskrsnici ulica Alije Izetbegovića i Safvet bega Bašagića, Grad Zavidovići, u kojoj su učestvovali vozač mldb. M.M. iz Z., koji je upravljao motociklom marke „Aprilia” reg. oznaka ... i suvozač na navedenom mopedu mldb. G.A. iz Z., te vozač M.M iz Z., koja je upravljala pmv marke „Peugeot” RCZ 1, THP Coupe reg.oznaka ..., kom prilikom su mldb. M.M. mldb. G.A. zadobili tjelesne povrede, dok je na motociklu i pmv „Peugeot” nastupila materijalna šteta, te poučen o svojim pravima i obavezama, isti se poziva da iznese sve što mu je u ovom predmetu poznato i odakle mu je poznato ono o čemu svjedoči, nakon čega će policijski službenik istom postaviti pitanja s ciljem provjere, dopune i razjašnjenja navoda.”

Branitelji optužene smatraju da su tako sačinjeni zapisnici o saslušanju svjedoka, sačinjeni suprotno odredbi člana 100. stav 7. ZKP-a, kojim je propisano da se poslije općih pitanja svjedok poziva da iznese sve što mu je o prednjem poznato, a zatim će mu se postavljati pitanja radi provjere, dopune i razjašnjenja. U žalbama se ističe da se prilikom saslušanja svjedoka nije dopušteno služiti obmanom niti postavljati takva pitanja u kojima je već sadržano kako bi trebalo odgovoriti. Stoga su takvi zapisnici prema mišljenju žalitelja nezakoniti i sugestivni, jer su svjedoci kako u uvodnom dijelu zapisnika, tako i neposredno prije uzimanja izjave u cjelosti upoznati o svim okolnostima o kojima trebaju svjedočiti i učesnicima saobraćajne nezgode, a s obzirom na činjenicu da se jedan od učesnika nezgode udaljio sa lica mjesta saobraćajne nezgode i da se radilo o NN osobi, saslušani svjedoci su trebali dati podatke o toj osobi, a te podatke i sumnje o kojoj osobi se radi, svjedoku je unaprijed, na nezakonit način saopćeno od strane istražnih organa.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane presude.

Odredbom člana 100. stav 7. ZKP-a FBiH propisano je da se poslije općih pitanja svjedok poziva da iznese sve što mu je o predmetu poznato, a zatim će mu se postavljati pitanja radi provjeravanja, dopune i razjašnjenja. Prilikom saslušanja svjedoka nije dopušteno služiti se obmanom niti postavljati takva pitanja u kojima je već sadržano kako bi trebalo odgovoriti.

Iz sadržine Zapisnika o saslušanju svjedoka M.H.br.08-02-10/1-1195/23 od 28.09.2023, godine, Zapisnika o saslušanju svjedoka P.A.br.08-02-10/1-1180/23 od 27.09.2023, godine, Zapisnika

o saslušanju svjedoka M.H.br.08-02-10/1-1338/23 od 02.11.2023, godine, Zapisnika o saslušanju svjedoka B.E.br.08-02-10/1-1157/23 od 22.09.2023, godine, Zapisnika o saslušanju svjedoka T.DŽ. br.08-02-10/1-1353/23 od 13.11.2023, godine, te Zapisnika o saslušanju svjedoka G.A.br.08-02-10/1-1354/23 od 13.11.2023.g, proističe da se u uvodu istih, navode osnovne okolnosti glede vremena, mjesta, te učesnika predmetne saobraćajne nezgode, a nakon poučavanja i općih pitanja, svjedoci su pozvani da iznesu sve što im je o predmetu poznata, odnosno nakon toga slijede izjave saslušanih svjedoka, u kojima isti iznose svoja saznanja na temelju neposrednog opažanja ili posrednih saznanja o činjenicama i okolnostima koje se tiču kritičnog događaja. Naime, s obzirom da se u uvodu zapisnika navode osnovne okolnosti glede vremena, mjesta, te učesnika predmetne saobraćajne nezgode, bez navođenja postojanja eventualne odgovornosti pojedinih učesnika, te da nakon toga svjedoci iznose svoja saznanja o predmetnom događaju, u konkretnom slučaju ne radi se o nezakonitim dokazima. Također, iz izjava saslušanih svjedoka ne proističe da se od strane službene osobe, na bilo koji način utjecalo na sadržaj iskazivanja svjedoka, niti žalitelji u žalbama ukazuju na pojedine dijelove zapisnika iz kojih takvo što proističe.

Nadalje, branitelji optužene smatraju da prvostepeni sud nije svoju odluku mogao zasnovati da iskazima svjedoka — policijskih službenika i to: S.A., P. A., V. S., M. H., O. E., S. H., M. A. i M. N., na okolnosti njihovih saznanja koje su dobili izvršavajući svoje dužnosti u smislu izvida krivičnog djela, obavljanjem razgovora sa građanima, jer se ne radi o njihovim neposrednim saznanjima.

Istaknuti žalbeni ne dovode u pitanje pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Iz obrazloženja pobijane presude proističe da se ista ne zasniva na dijelovima iskaza policijskih službenika V.S.a i Mehić Hasana, koji su se u svojim iskazima izjašnjavali o onome šta im je o predmetnom događaju rekla optužena M.M prilikom razgovora (za koje dijelove iskaza ranijim rješenjem ovog suda utvrđena nezakonitost). Pored toga iako se u pobijanoj presudi interpretiraju iskazi svjedoka V. S., M.H.i S. A., M.N., M. A., O. E., P. A. prvostepeni sud u obrazloženju svoje odluke navodi da isti iskazi, s obzirom da ti svjedoci nemaju neposredna saznanja glede dešavanja predmetnog događaja nisu od stvarnopravnog značaja za odlučivanje u ovoj krivičnopravnoj stvari, iz čega proističe da prvostepeni sud odlučne činjenice glede postojanja predmetnih krivičnih djela i krivične odgovornosti optužene nije zasnovao na istima, zbog čega isti nemaju potencijal da utječu na zakonitost pobijane presude u cjelini. Naime, iz pobijane presude proističe da sud nije istu zasnovao na dokazima, odnosno dijelovima iskaza policijskih službenika na čiju nezakonitost je ukazano rješenjem ovog suda, zbog čega se žalbeni navodi branitelja iznijeti u tom pravcu nalaze neosnovanim.

Nadalje, suprotno istaknutim žalbenim navodima odbrane, nalazimo da su se imenovani policijski službenici izjašnjavali o svojim neposrednim saznanjima, koja su stekli izvršavajući svoju službenu dužnost u smislu izvida krivičnog djela. Iz sadržine njihovih iskaza jasno proističe da su isti prikupljali podatke glede dešavanja i učesnika predmetne saobraćajne nezgode. Također u žalbama se ne navodi koji se to dijelovi iskaza istih odnose na njihova posredna saznanja, izuzev dijela koji se odnosi na obavljeni razgovor sa optuženom o kojem prigovoru je ovaj sud odlučio u svojoj prethodnoj odluci.

Nadalje, pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH, branitelj optužene, i optužena u svojoj žalbi ističu prigovor nezakonitosti dokaza i to Zapisnika o uviđaju br: 08-02-1011-202123 od 22.09.2023. godine jer je, kako se navodi na 1. strani, pasus 1. navedeno: „ da je u saobraćajnoj nezgodi

učestvovala vozač M.M upravljajući vozilom „Peugeot Cupe” , jer je u pasusu 2. navedeno da je saobraćajna patrola na licu mjesta zatekla vozača i suvozača motocikla „Aprilijs”, dok je u pasusu 3. navedeno da su policijski službenici (nije navedeno ni koji ... ime i prezime) poduzimajući radnju pronalaska i identifikacije drugog učesnika došli do saznanja da se vozilom koje se udaljilo s mjesta nezgode upravljala vozač M.M.. Na strani 2. zapisnika u podnaslovu „Podaci o učesnicima saobraćajne nezgode pod tačkom dva navedeno je da je učesnik u saobraćaju bilo vozilo Peugeot Cupe sa bližim podacima o vozilu, a kojim je upravljala M.M. Prema mišljenju žalitelja u skladu sa čl. 106 ZKP F BiH, uviđaj se poduzima, kada je za utvrđivanje činjenice u postupku potrebno neposredno opažanje organa koji vodi postupak, to zapisnik o uviđaju može da sadrži samo ono što je rezultat neposrednog opažanja organa koji vodi postupak, a i ne rezultate onoga što je onaj ko vrši uviđaj saznao od očevidaca događaja prilikom vršenja uviđaja. Kada ovlaštena službena osoba, koja je sastavila zapisnik o uviđaju, prilikom „prikupljanja informacija od strane očevidaca” nije postupila u skladu sa čl. 100 ZKP F BiH , takve izjave se shodno odredbi čl.234. stav 3. ZKP-a F BiH, ne mogu upotrijebiti kao dokaz u krivičnom postupku, kako to u žalbi ističu optužena i njeni branitelji. Pored navedenog, odbrana ističe nezakonitost i dokaza Službena zabilješka br.08-02-10/1-2814/23 od 22.09.2023.g u kojoj navedeno da je optužena nakon učestvovanja u saobraćajnoj nesreći lišena slobode i to od strane Marjanović Pavla, koji nije ni bio ispred zgrade gdje M. živi, kao i Izvještaj br. F04-16-2301990 sa tekstualnim nastavkom izvještaja lica M.H. i M. P.(radom na terenu došli do saznanja da je vozilom upravljala M.M., te tekstualnim izvještajem O.E.i I.D.(navedeno je da je M.M. učestvovala u saobraćajnoj nesreći), zatim Službene zabilješke br.08-02-10/1-2762/23 od 22.09.2023.g. sačinjenu od strane narednika Starčević Almira koji nije bio ni na licu mjesta nezgode a niti na mjestu pronalaska vozila, a u kojoj je navedeno da je naknadno utvrđeno da je optužena upravljala Peugeotom, kao i Službene zabilješke br.08-02-10/1-2778/23 koju su sačinili dana 23.09.2023.g. V.S., G.M. i P.A., u kojoj je navedeno da je vozilom koje su pronašli najvjerovatnije učestvovala M.M., jer nisu imali neposredna opažanja za to.

Također ističe se i nezakonitost dokaza Nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke H.S.a, jer je isti slijedom ovako provedenih nezakonitih istražnih radnji u svom nalazu i mišljenju naveo da je optužena upravljala vozilom i skrivila nezgodu, kao i službene zabilješke, Službena zabilješka broj: 08-02-1011-3435/23/Krim od 16.11.2023. godine u kojoj je navedeno da „vozilo odgovara karakteristikama pmv kojim je upravljala vozač M.M.”, jer se to ne vidi ni sa jednog snimka, niti se vide ni registarske oznake, niti vozač. Dakle, žalitelji smatraju da je i ovaj dokaz nezakonit jer je i u njega inkorporirano ono što su navodno, a ne van svake razumne sumnje utvrdili službenici policije prilikom vršenja službenih radnji.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane presude.

Naime, suštinski se istaknuti prigovori nezakonitosti navedenih dokaza, odnose na sadržinu dokaza, a ne na nezakonit način pribavljanja navedenih dokaza, i to s obzirom da isti u pojedinim dijelovima sadrže činjenice i okolnosti o čijem postojanju je jedino nadležan da odlučuje sud.

Prema Zakonu o krivičnom postupku FBiH, sud u krivičnom postupku postupa po načelu slobodne ocjene dokaza shodno odredbi člana 16. ZKP FBiH, što znači da sud samostalno cijeni svaki dokaz i odlučuje o njegovoj vjerodostojnosti, utemeljenosti i pravnoj snazi. Naime, sadržaj dokaza koji djelomično obuhvata činjenice o čijem postojanju je jedino nadležan sud da odlučuje ne povlači nezakonitost tog dokaza u smislu odredbi ZKP FBiH. Nadalje, odredba člana 11. ZKP FBiH propisuje da su nezakoniti oni dokazi koji su pribavljeni na način kojima

se krše ljudska prava i slobode ili su pribavljeni uz bitne povrede pravila krivičnog postupka. Odluka o zakonitosti dokaza uvijek se donosi procjenom okolnosti pribavljanja dokaza, a ne nužno sadržajem dokaza.

Dakle, sud ima isključivu nadležnost da ocjenjuje i odlučuje o činjenicama, koje proizlaze iz zakonito pribavljenih dokaza. Stoga, ukoliko bi se prihvatio suprotan stav da je svaki dokaz koji sadrži pravno sporne tvrdnje automatski nezakonit, to bi dovelo do situacije u kojoj bi svi dokazi bili isključeni iz postupka jer gotovo svaki dokaz nosi neku tvrdnju o činjenici koja je predmet suđenja. Iz obrazloženja pobijane presude da se zaključiti da je prvostepeni sud postupio u smislu odredbe člana 305. stav 7. navodeći koje činjenice proističu iz kojih dokaza i koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane, odnosno nedokazane. Nadalje iz pobijane presude ne proističe, da je sud razloge o odlučnim činjenicama glede postojanja krivičnog djela i krivične odgovornosti optužene zasnovao na dijelovima sadržine dokaza koji se tiču pravnih pitanja o kojima su se izjašnjavale ovlaštene službene osobe i vještak.

Nadalje, pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH, branitelji optužene, i optužena u svojoj žalbi ističu prigovor nezakonitosti dokaza pribavljenih posebnim istražnim radnjama, zbog nezakonitog načina pribavljanja.

U žalbi branitelji optužene navode, da je na prijedlog KT Travnik prvostepeni sud, i pored protivljenja odbrane i ukazivanja na nezakonitost tih dokaza, proveden dodatni dokaz tužiteljstva, a koji se odnosi na transkripte razgovora telefona R. A., po Naredbi Općinskog suda u Zenici br. 43 0 K 225844 23 Kpp 7 od 30.08.2023. godine u krivičnom predmetu protiv osumnjičenih M.M. i drugih zbog krivičnog djela „Neovlaštena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga „ iz čl. 238 KZ F BiH „Posjedovanje i omogućavanje uživanja opojnih droga“, te iz čl. 239 KZ FBiH „Nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija“ iz čl. 371 KZ FBiH kao i drugih krivičnih djela od 30.08.2023.g. Odbrana optužene izjavila je prigovor zakonitosti tog dokaza, te ukazuje da dostavljeni rezultati transkripti razgovora dobijeni posebnim istražnim radnjama u krivičnom predmetu koji se vodi kod Općinskog suda u Zenici, broj: 43 0 K 225844 23 Kpp 7, a po zahtjevu Kantonalnog tužiteljstva Zenica, a ne KT Travnik, te isti sa predmetom optužene M.M nemaju nikakve veze, niti su naredbom, prema njoj određene posebne istražne radnje, te u situaciji kada u tom krivičnom predmetu nije okončana istraga i nije podignuta optužnica, zbog čega su sami po sebi nezakoniti i predstavljaju ometanje istrage u tom krivičnom predmetu Općinskog suda u Zenici. Navedeni transkripti razgovora pribavljeni posebnim istražnim radnjama, prema mišljenju žalitelja, čine poslovnu tajnu Kantonalnog tužiteljstva Zenica i ni na kakav način, privatnim druženjem postupajuće tužiteljice u ovom predmetu sa postupajućom tužiteljicom iz tog predmeta Č.E., dakle nezakonitim prenošenjem i upoznavanjem neovlaštene osobe u tom predmetu sa sadržajem posebnih istražnih radnji u tom predmetu, nisu smjeli biti dostupni postupajućoj tužiteljici Kantonalnog tužiteljstva Travnik, jer su na taj način pribavljeni krivičnim djelom, pa su već zbog toga nezakoniti.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane presude.

Naime, iz podneska Kantonalnog tužiteljstva Zenica, broj: T04 KT 0056288 23 od 3.1.2025.godine, proističe da su po zahtjevu Kantonalnog tužiteljstva Travnik upućenog Kantonalnom tužiteljstvu Zenica, dostavljeni dokazi, pribavljeni posebnim istražnim radnjama, a koji se odnose na transkripte razgovora telefona R. A., po Naredbi Općinskog suda u Zenici br. 43 0 K 225844 23 Kpp 7 od 30.08.2023. godine u krivičnom predmetu protiv osumnjičenih

M.M.i drugih zbog krivičnog djela „Neovlaštena proizvodnja i stavljanje u promet opojnih droga, iz čl. 238 KZ F BiH „Posjedovanje i omogućavanje uživanja opojnih droga“, te iz čl. 239 KZ FBiH „Nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija” iz čl. 371 KZ FBiH kao i drugih krivičnih dijela od 30.08.2023.g.

Slijedom navedenog nalazimo da su predmetni dokazi od strane Kantonalnog tužiteljstva Travnik pribavljeni na zakonit način, te da se u konkretnom slučaju radilo o postupanju o zahtjevu za službenu saradnju. Nadalje iz navedenih dokaza, proističe da su isti pribavljeni provođenjem posebnih istražnih radnji protiv R. A. u kritično vrijeme i radi se o slučajnim nalazima tj. dokazima u smislu odredbi člana 134. ZKP FBiH, a kojim odredbama je propisano da se mogu koristiti kao dokaz informacije i podaci koji su dobijeni poduzimanjem posebnih istražnih radnji propisanih članom 130. ZKP FBiH, ako se isti odnose na krivična djela određena članom 131. ZKP FBiH. U konkretnom slučaju krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 1. u vezi člana 332. stav 1. KZ FBiH, koje se optuženoj stavlja na teret, propisana je kazna zatvora od šest mjeseci do pet godina, pa imajući u vidu propisanu kaznu za navedeno djelo i odredbu člana 131. tačka b) ZKP FBiH, navedeni dokazi, odnosno informacije dobijene iz istih, koji su pribavljeni provođenjem posebnih istražnih radnji u kritično vrijeme protiv R. A., se mogu koristiti kao dokazi u predmetnoj krivičnoj stvari protiv optužene M.M. Nadalje, navodi žalbe da su isti dokazi pribavljeni u drugom predmetu, koji se ne odnosi na optuženu nisu od utjecaja s obzirom, kako je već rečeno da se radi o slučajnim nalazima u smislu odredbe člana 134. ZKP FBiH. Ovaj sud nalazi da su transkripti razgovora pribavljeni posebnim istražnim radnjama u drugom krivičnom predmetu u konkretnom slučaju mogli biti korišteni za dokazivanje činjenica, s obzirom da je provođenje posebnih istražnih radnji zakonito određeno Naredbom Općinskog suda Zenica 43 0 K 2225844 23 Kpp 7 od 30.08.2023. godine, za krivično djelo za koje su zakonom dozvoljene, zatim poštovani su rok, obim i lice prema kojem su mjere određene. Naime predmetni transkripti predstavljaju slučajne nalaze, jer su slučajno otkriveni tokom zakonitog nadzora, te nisu pribavljeni ciljano za krivičnopravnu stvar optužene M.M bez nove naredbe.

Ovaj sud je razmotrio žalbene navode odbrane kojima se ukazuje na navodnu pristrasnost postupajuće tužiteljice i tvrdnju da je ista bila dužna tražiti svoje izuzeće u smislu člana 39. stav 1. tačka f) ZKP FBiH, zbog ranije emotivne povezanosti sa bivšim suprugom optužene.

Takvi žalbeni navodi nisu osnovani.

Naime, iz sadržaja spisa i navoda samog odgovora na žalbu kantonalnog tužiteljstva, proizlazi da je emotivna veza tužiteljice sa bivšim suprugom optužene postojala prije približno 30 godina, da je bila kratkotrajnog karaktera, te da je trajala oko dvije sedmice, bez ikakvih daljih kontakata ili odnosa koji bi imali pravni ili faktički značaj u trenutku vođenja predmetnog krivičnog postupka. Stoga nalazimo da takva vremenski izrazito udaljena i sadržajno ograničena okolnost sama po sebi ne može predstavljati osnov za obavezno izuzeće, niti automatski dovodi u pitanje objektivnost i nepristrasnost postupajućeg tužitelja, u smislu navedene zakonske odredbe. Primjena navedene odredbe zahtijeva postojanje konkretnih i objektivno provjerljivih okolnosti koje bi razumnog posmatrača dovele do zaključka da postoji realna opasnost od pristrasnog postupanja, a ne samo subjektivni dojam stranke u postupku. Nadalje, činjenica da tužiteljica i optužena potječu iz iste lokalne sredine, ne predstavlja neuobičajenu pojavu u manjim sredinama, te sama po sebi ne može biti osnov za zaključak o pristrasnosti, ukoliko nije praćena konkretnim dokazima o zloupotrebi procesne pozicije ili selektivnom postupanju. U pogledu navoda o ponašanju tužiteljice u sudnici, drugostepeni sud nalazi da se radi o subjektivnoj interpretaciji toka rasprave, koja iz zapisnika o glavnom pretresu

ne dobija potvrdu u vidu postupanja koje bi prelazilo granice profesionalne komunikacije ili ukazivalo na ličnu netrpeljivost prema optuženoj. Eventualna neposrednost u obraćanju, sama po sebi, ne znači gubitak profesionalne distance, ukoliko nije praćena povredom procesnih prava ili neprikladnim postupanjem koje bi uticalo na pravičnost postupka. Također, žalbeni navodi da je tužiteljica ignorirala iskaz svjedoka R.a A.a predstavljaju pitanje ocjene dokaza, koje je u isključivoj nadležnosti suda, a ne dokaz o pristrasnosti tužiteljice. Tužitelj nije dužan prihvatiti svaki dokaz koji ide u prilog odbrani, već je ovlašten da iznese stav o dokazima, dok konačnu ocjenu njihove vjerodostojnosti daje sud.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povreda odredaba 312. stav 1. tačka k) ZKP-a F BiH, kao i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, žalitelji ističu da sud nije dao razloge o odlučnim činjenicama, osobito da je kritične prilike vozilom PMV „Peugeot” upravljala optužena, šta je osnovni uzrok nezgode, koji su propusti vozača motocikla, ili propusti vozača PMV „Peugeot”, kao i na okolnosti izjašnjenje vještaka Haračić Rizaha koji je na glavnom pretresu pojasnio da do saobraćajne nezgode ne bi došlo i da se motocikl kretao uz desnu ivicu kolovoza, te da je vozio dozvoljenom, odnosno prilagođenom brzinom (svaka brzina ispod 50 km/h). Na okolnosti navedenog žalbenog prigovora u žalbi se ističe da sud prilikom ocjene provedenih dokaza iskaze pojedinih svjedoka citirao samo u dijelovima koji odgovaraju unaprijed stvorenom uvjerenju suda da je optužena počinila predmetna krivična djela. U žalbi se ističe da sud nije dao razloge zbog kojih je poklonio vjeru iskazima oštećenih jer su prema mišljenju žalitelja isti kontradiktorni. Žalitelji smatraju da je prvostepeni sud propustio ocijeniti nalaz i mišljenje vještaka Haračić Rizaha u njegovoj sveukupnosti, te pri tome imati u vidu propuste svih učesnika u nezgodi, potpuno je jasno da je činjenično stanje u ovom predmetu, na okolnosti osnovnog uzroka nezgode ostalo nerazjašnjeno.

Istaknuti žalbeni navodi nisu osnovani.

Suprotno žalbenim navodima nalazimo da je sud u pobijanoj presudi dao razloge zbog kojih je poklonio vjeru iskazima oštećenih i to T.DŽ. i G.A.. Naime iskazi oštećenih kao svjedoka saglasni su glede odlučnih činjenica i to da su se kritične prilike na predmetnoj raskrsnici sa motorom kretali svojom desnom saobraćajnom trakom bez davanja znaka za skretanje u lijevo, da se kontakt između vozila dogodio na njihovoj desnoj saobraćajnoj traci u sredini raskrsnice, da je vozač PMV nakon ostvarenog kontakta sa njima nakratko zastao, a potom se udaljio sa lica mjesta skrećući u lijevo i da je sa vozilom upravljala ženska osoba. Također pravilno zaključuje prvostepeni sud da su isti iskazi potkrijepljeni sadržajem objektivnih i subjektivnih dokaza, koje je izvelo tužiteljstvo, a što proističe iz rezultata dokaznog postupka. Nadalje, u pobijanoj presudi sud je dao razloge glede odlučne činjenice da je optužena kao vlasnica pmv marke Peugeot Coupe, kritične prilike i upravljala istim. Navedeno se da zaključiti slijedom iskaza oštećenog T.DŽ., koji je izjavio da je kritičnog dana bio u školi te kada je završio sa školom krenuo je kući i sreo je prijatelja G.A. ispred škole, koji ga je pitao da ga provoza sa motorom marke “Aprilia”, te su obojica sjeli na motor i na prvoj raskrsnici im je bilo zeleno svijetlo i on je vidio crni automobil marke “Peugeot” kako stoji u semaforu u raskrsnici njemu iz kontra strane i hoće da skrene lijevo te je nastavio kretanje motorom pravo kroz raskrsnicu i u tom trenutku auto je krenulo i udarilo ih svojim prednjim lijevi dijelom i to u sredinu lijeve bočne strane motora nakon čega su oni tom prilikom pali sa motora. Kada su pali svjedok nije gubio svijest ali navodi da se sjeća da je ustao i vidio žensko lice na mjestu vozača automobila crnog Peugeota. Dalje navodi da ta je ženska osoba, koja je bila u automobilu, nastavila kretanje sa automobilom kada je vidjela da oni ustaju. Čuo je kad je neko od prisutnih rekao ”znam ja nju ona je moja komšinica”. Oštećeni M.M. svom iskazu dalje navodi, da ga je neposredno

nakon nesreće pozvala na mobitel kćerka od optužene M.M F.M.i da je rekla “moja mama te udarila i ona sad ide na policiju da se prijavi“. Iskaz oštećenog glede navedene činjenice potvrđuje i iskaz drugog oštećenog G.A. koji u svom iskazu navodi da je prilikom dešavanja kritičnog događaja u autu vidio dvije ženske osobe i da se auto poslije kontakta sa motorom se nakratko zaustavilo, a nakon toga se udaljilo sa lica mjesta skrećući u ulicu Safet Bega Bašagića. Tvrdi da je mogao vidjeti vozača i suvozača navedenog PMV vozila jer ih je vidio kroz prednju šoferšajbu vozila.

Na vjerodostojnost iskaza oštećenih te navedenih svjedoka, te na neosnovanost žalbenih navoda da je kritične prilike vozilom upravljao R. A., potvrđuje i iskaz svjedoka P.A. koji u svom iskazu danom u PU Zenica PS Zavidovići dana 27.09.2023.godine, opisuje da je dana 22.09.2023.godine prelazio pješački prelaz od kazina Mocart do kladionice Mocart te da je u momentu prelaska preko pješačkog prelaza vidio da je crni sportski auto marke Peugeot udario motor te da momak sa motora pada i klizi par metara ravno a navedeni se automobil zaustavlja nakratko i nastavlja sa kretanjem. U svom iskazu svjedok navodi da je gledao oči u oči sa ženskom osobom koja je vozila automobil marke Peugeot, za koju je znao da se preziva M., jer poznaje njenog sina B., a za koju je kasnije saznao tu u okruženju da se zove M.. Naime, na navedeni način P.A. je iskazivao u svom iskazu danom na Zapisnik o njegovom saslušanju u toku istrage, koji su sačinili ovlaštena lica policije Ps Zavidovići, broj: 08-02-10/1-1180/23 od 27.09.2023.godine, kojem iskaz je pravilno prvostepeni sud poklonio vjeru imajući u vidu vrijeme davanja iskaza te da se isti svjedok sigurno bolje sjećao predmetnih dešavanja u vrijeme tog saslušanja, nego na glavnom pretresu po proteku određenog vremena. Sve navedeno se odnosi i na iskaz svjedoka B.E., koji je u toku glavnog pretresa također promijenio iskaz glede okolnosti da je vidio da je vozilom kritične prilike upravljala ženska osoba.

Navodi žalitelj da je od strane policijskih službenika vršen utjecaj na svjedoke prilikom saslušanja nije osnovan. Naime, u svom iskazu danom na glavnom pretresu od 05.12.2024.godine svjedok Hajrudin Smajić glede okolnosti pokazivanja vozačke dozvole svjedoku P.A. izjavio je sljedeće „odgovorno tvrdim da svaka riječ koju je svjedok P.A. dao u svojoj izjavi odgovara njegovoj izjavi, te da je moguće je da nakon u razgovoru, zašto, zato što on i mene kao mlađi svjedok iznenadio sa podacima koje mi je dao, moram priznati da mi je bilo drago da imam svjedoka koji je dao informacije koje je dao, on je prije svega kao svjedok upoznat da je davanje lažnog iskaza nije mu bilo drago da kao svjedok možda će morat biti svjedok i na sudu ali ne sjećam se ali sam mu možda pokazao iz nekih drugih razloga ali što se tiče prepoznavanja znam da prepoznavanje ne može ići tako i vodio sam računa o svemu.“ Iz iskaza navedenog svjedoka proističe da je svjedoku vozačka dozvola pokazana nakon obavljenog razgovora odnosno uzete izjave. Nadalje iz zapisnika o saslušanju svjedoka P.A. i B.E. ne može se zaključiti da su policijski službenici vršili utjecaj na iste u smislu sugestivnih pitanja. Iz sadržaja istih se vidi da svjedoci iskazuju ono što su prilikom dešavanja kritičnog događaja sami uočili. Navedeno potkrijepljuje i sam način iskazivanja svjedoka P.A. koji prilikom saslušanja navodi da je vidio da je vozilom upravljala ženska osoba, sa tamnijom kosom koju je i ranije viđao po gradu, navodi da je poznavao njenog sina B.. Navedeni način iskazivanja, upravo govori da svjedok iznosi činjenica koje je saznao na temelju neposrednog opažanja, opisujući da je istu sretao po gradu da poznaje njenog sina, te dalje opisuje detalje dešavanja predmetnog događa, (sve se dešavalo na 10 metara od svjedoka, vidio je kako M. bježi prema raskrsnici kod mosta, vikali su, a ona se nije zaustavljala), iz čega se da zaključiti da na svjedoka nije vršen bilo kakav utjecaj od strane policijskih službenika koji bi doveo u pitanje vjerodostojnog navedenog iskaza. Naime, svjedoci optužbe u svom iskazivanju nisu ukazivali da je prilikom davanja iskaza od strane policijskih službenika na njih vršen bilo kakav utjecaj glede sadržine njihove izjave. Ovaj sud nalazi da navedeni svjedok u istrazi daje

izuzetno detaljan i spontan iskaz jer opisuje kretanje, boju i tip vozila, momenat zaustavljanja, bijeg vozila, direktan vizuelni kontakt („gledao oči u oči“) sa vozačem, kao i način saznavanja imena optužene, kako navodi kasnije je u okruženju saznao da se zove M., a znao je da se preziva M.. Iz njegovog iskaza i detaljne analize isto da se zaključiti da je svjedok optuženu identificirao neposrednim opažanjem, navodeći način na koji je to učinio, jer je kako navodi ranije poznao sina optužene, tvrdi da mu je prezime bilo poznato i prije policije, dakle, ne radi se o potpuno nepoznatom licu. Također svjedok ne navodi da je tek tada saznao ko je vozač, već da je u istrazi potvrdio identitet osobe koju je već ranije percipirao. Navedenom iskaz po ocjeni ovog suda je konzistentan i kategoričan i u istom nema kolebanja, nema izraza sumnje, nema rezervi u identifikaciji. U takvom činjeničnom sklopu, sud može zaključiti da lična karta nije stvorila sjećanje, već je potvrdila postojeće. Za razliku od iskaza svjedoka P.A.kojeg je dao u istrazi, u njegovom iskazu sa glavnog pretresa uočava se kontradikcija. Navedeno iz razloga jer, ako se neko zaista gledao oči u oči sa poznatom osobom, nalazimo nelogičnim da kasnije može reći da ne zna da li je vozač bio muškarac ili žena, kao i da ne može potvrditi identitet bez dokumenta. Zbog čega je prvostepeni sud pravilno prihvatio i cijenio iskaz navedenog svjedoka iz istrage s obzirom da istom u istom nema kolebanja, nema izraza sumnje i nema rezervi u identifikaciji. U konačnom glede istaknutih žalbenih navoda nalazimo da pokazivanje lične karte automatizmom ne dovodi u pitanje vjerodostojnost iskaza svjedoka, s obzirom da je svjedok P.A. identifikaciju optužene zasnovao na neposrednom opažanju, a što proističe iz njegovog iskaza danog u istrazi.

Nadalje da je optužena kritične prilike upravljala vozilom marke Peugeot Coupe upućuje i sadržaj Službene zabilješke, broj: 08-02-10/1-3435/23/Krim od 16.11.2023.godine, te pregleda dva CD video zapisa Asa Banke; CD video zapisa Supermarket Mrki 2 i DVD -e video snimke sa objekta Pekara Krivaja 2, na temelju kojih je utvrđeno je da se dana 22.09.2023. godine u 17,25 sati u Zavidovićima, na raskrsnici ulica Alije Izetbegovića i Safvet bega Bašagića, ulicom Alije Izetbegovića, ispod zgrade gdje se poslovnica apoteke „Zeni lijek“, a u pravcu raskrsnice, desila saobraćajna nezgoda. Na snimcima se vidi kretanje motocikla sa dva lica, lice koje upravlja motociklom sa kacigom na glavi i lice suvozač na motociklu bez kacige, a koja konstitucijom odgovaraju vozaču motocikla M.M i suvozaču na motociklu G.A. u i koja ulaze u raskrsnicu ne mijenjajući pravac svog kretanja a da se istovremeno ulicom Alije Izetbegovića iz suprotnog pravca u odnosu na kretanje motocikla pojavljuje pmv, marke Peugeot Coupe, sa spuštenim staklom na mjestu vozača, koje vrši radnju skretanja ulijevo prema raskrsnici kod gradskog mosta i isto svojom prednjom lijevom stranom ostvaruje kontakt sa bočnom lijevom stranom navedenog motocikla, da se pmv vozilo nakratko zaustavlja na mjestu nastanka saobraćajne nezgode nakon čega nastavlja svoje kretanje ulijevo prema raskrsnici kod gradskog mosta , a na dijelu ulice Alije Izetbegovića vide se motocikl i dva lica , koja su pala i klize po kolovozu, a koji izgledom i konstitucijom odgovaraju motociklu A. i T.Dž.i G.A.u, nakon čega ustaju i staju na noge te se kreću u blizini lica mjesta nastanka saobraćajne nezgode. Pregledom navedenih videozapisa pravilno je od strane prvostepenog suda utvrđeno da je prozor na vratima vozača bio poluotvoren tj. staklo je spušteno do pola na vratima vozača navedenog pmv vozila. (Pregledom snimka sa CD na snimku sa nazivom „DVC\_20230922165600“ zaustavljanjem snimka od 22.09.2023. godine na vrijeme 17:26:20 vidi se vozilo crne boje. Zaustavljanjem snimke na to vrijeme, slikanjem ekrana tj. snimak kroz program VLC media player, se vidi crno vozilo marke Peugeot Coupe sa spuštenim staklom na strani vozača. Navedenu činjenicu potvrdio je i neutralni stručni svjedok . , sudski vještak saobraćajne struke, da je slijedom takvih okolnosti realna mogućnost da je vozač motocikla Aprilia M.M. sa kacigom na glavi i vizirom na očima mogao vidjeti vozača pmv, marke Peugeot Coupe, odnosno opisati istog. Također,

predmetni videozapisi (snimka sa CD na snimku sa nazivom „kladionica 1“ zaustavljanjem snimka od 22.09.2023. godine na vrijeme 17:25:39 vidi se vozilo crne boje, zastavljanjem snimke na to vrijeme, izvršenim slikanjem ekrana tj. snimak kroz program VLC media player, na slici se može vidjeti da vozilom marke Peugeot Coupe upravlja ženska osoba, obrisi glave, frizura) potvrđuju da je u kritično vrijeme pmv, marke Peugeot Coupe upravljala ženska osoba.

Naime, slijedom žalbenih prigovora žalitelja da predmetnim vozilom nije upravljala optužena ističemo, da iz iskaza svjedoka oštećenih proističe da je vozilom upravljala ženska osoba, da su isti s obzirom na spušteno staklo mogli uočiti ko sjedi za volanom predmetnog vozila, te da isti prilikom svog iskazivanja nisu ukazali na mogućnost da je eventualno vozilom upravlja osoba muškog spola. Nadalje predmetno vozilo je u vlasništvu optužene, te se koncept odbrane ne zasniva na činjenici da je vozilom upravljala druga ženska osoba. Da je optužena u vrijeme dešavanja nezgode upravljala predmetnim vozilom upućuje iskaz oštećenog T.DŽ. u kojem navodi da ga je neposredno nakon nesreće pozvala na mobitel kćerka od optužene M.M F.M.i da je rekla “moja mama te udarila i ona sad ide na policiju da se prijavi“. Na pravilnost zaključka suda glede identifikacije vozača marke Peugeot Coupe, upućuje i iskaz svjedoka P.A. je u fazi istrage dana 27.09.2023.godine iskazao da se u momentu dok je vozilo Peugeot bilo zaustavljeno, a nakon kontakta motociklom, gledao oči u oči sa ženskom osobom koja je upravljala vozilom, da je vidio da se radi o ženskoj osobi tamnije kose koju je ranije viđao po gradu, da zna da se preziva M. jer poznaje njenog sina B., da joj nije znao ime ali da je kasnije u okruženju saznao da se zove M., da je na mjestu suvozača bila još jedna osoba, da se sve to događalo na desetak metara od njega, da je vidio kako M. kreće da bježi da je povikao da stane i snimao telefonom za njom dok se udaljavala.

Dakle navedeni dokazi kako je to naprijed navedeno u svojoj sveukupnosti predstavljaju jednu koherentnu cjelinu glede pravilno utvrđene odlučne činjenice od strane prvostepenog suda da je predmetnim vozilom u vrijeme dešavanja predmetne nezgode upravljala optužena.

Slijedom navedenog nalazimo neosnovanim žalbene navode da je odbijanjem dokaznih prijedloge odbrane – dopunsko saobraćajno vještačenje, novo medicinsko-ortopedsko vještačenje, saslušanje svjedoka prvostepeni sud povrijedio pravo optužene na odbranu u smislu odredbe člana 312. stav 1. tačka d) ZKP-a F BiH. Prema stavu žalitelja, time je odbrani uskraćena mogućnost da dokaže odlučnu činjenicu, odnosno da optužena zbog postoperativnog stanja nakon ortopedske operacije kuka nije bila fizički sposobna da upravlja predmetnim vozilom.

Naime, iz usaglašenih i međusobno potkrepljujućih dokaza optužbe, o čemu je već bilo govora u ovoj presudi, proizlazi da je vozilom u kritično vrijeme upravljala optužena odnosno ženska osoba, pri čemu je nesporno utvrđeno da je optužena vlasnica predmetnog vozila. S druge strane, koncept odbrane zasniva se na tvrdnji da je vozilom upravljala muška osoba (R. A.), a ne neka druga ženska osoba. Imajući u vidu ovakvu obrambenu tezu, koja isključuje da je vozilom mogla upravljati i neka druga ženska osoba sem optužene i dokaze optužbe koji nedvojbeno ukazuju da je za volanom bila ženska osoba, izvođenje dokaza kojima bi se eventualno dokazivalo da optužena, zbog zdravstvenog stanja, nije bila sposobna upravljati vozilom, ne bi imalo stvarno-pravni značaj za utvrđivanje odlučnih činjenica u ovom postupku. Takvi dokazi ne dovode u pitanje zaključke koji proizlaze iz već izvedenih dokaza optužbe. Navedeno naročito potkrijepljuju iskazi oštećenih, i to M.M. koji u svom iskazu dalje navodi, da ga je neposredno nakon nesreće pozvala na mobitel kćerka od optužene M.M F.M. i da je rekla “moja mama te udarila i ona sad ide na policiju da se prijavi“, kao i iskaz P.A. dan u istrazi

u kojem navodi da se gleda licem u lice sa žanskom osobom koja je upravljala vozilom, da je vidio da se radi o ženskoj osobi tamnije kose koju je ranije viđao po gradu, da zna da se preziva M. jer poznaje njenog sina B..

Sud, u skladu s načelom slobodne ocjene dokaza i načelom svestranog pretresanja predmeta, nije dužan izvoditi sve predložene dokaze, već samo one koje ocijeni relevantnim i podobnim za utvrđivanje odlučnih činjenica.

Slijedom navedenog, odbijanjem navedenih dokaznih prijedloga nije povrijeđeno pravo optužene na odbranu niti načelo jednakosti jer je odbrani bila omogućena puna procesna ravnopravnost, a sud je postupao u okviru svojih zakonskih ovlaštenja prilikom odlučivanja o relevantnosti predloženih dokaza.

Nadalje, glede žalbenih navoda da je u svrhu dokazivanja odgovornosti optužene bilo neophodno provođenje vještačenja bioloških tragova u predmetnom vozilu, nalazimo da isti ne utječu na pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja. Naime, imajući u vidu koncept odbrane, prema kojem se tvrdi da optužena nije upravljala vozilom u vrijeme nezgode, već da je isto koristila druga osoba, izvođenje navedenog dokaza ne bi imalo stvarnu dokaznu svrhu. U slučaju eventualnog pronalaska bioloških tragova optužene u vozilu, odbrana bi takav nalaz nesporno mogla tumačiti u prilog svojoj tezi da su tragovi posljedica činjenice da je vozilo u njenom vlasništvu i da ga ona redovno koristi, a ne kao dokaz da je upravo ona upravljala vozilom u kritično vrijeme. Time se ne bi otklonile, niti dovele u pitanje odlučne činjenice koje proizlaze iz već izvedenih i međusobno usaglašenih dokaza optužbe.

Također, suprotno žalbenim navodima nalazimo da je odlučne činjenice glede uzroka dešavanja predmetne nezgode prvostepeni sud, utvrdio prihvativši nalaz i mišljena sudskih vještaka saobraćajne struke H. R. i H.S. a, koji nalazi su saglasni glede odlučnih činjenica i to fizičkog uzroka saobraćajne nezgode i doprinosa istoj. Iz nalaza Haračić Rizaha proističe da je da je fizički uzrok predmetne nezgode vozač pmv marke Peugeot Coupe koji je krećući se ulicom Alije Izetbegovića u pravcu raskrsnice ulica Alije Izetbegovića i Safvet bega Bašagića započevši radnju skretanja u lijevo u ulicu Safvet-beg Bašagića, a da pri tome nije propustio motocikl marke "Aprilia", registarskih oznaka ....., kojim je upravljao oštećeni T.Dž., dok se kao suvozač na motociklu nalazio oštećeni G.H., a koji motocikl se kretao iz suprotnog smjera ulicom Alije Izetbegovića i zadržavao pravac svog kretanja kroz raskrsnicu i koji je pri tom svojom prednjom lijevom stranom vozila ostvario kontakt sa bočnom lijevom stranom navedenog motocikla prešavši sa svojim vozilom na lijevu saobraćajnu traku i da je mjesto kontakta između vozila bilo na desnoj kolovoznoj traci gledajući u smjeru kretanja motocikla Aprilia i to na udaljenosti od desne ivice kolovoza 2,64 m, a od lijeve ivice desne saobraćajne trake na udaljenosti od 0,96 m i na taj način je vozač pmv Peugeot Coupe, postupio suprotno odredbama člana 49. stav 2. i člana 50. stav 2. Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima BiH. Na temelju istih Nalaza od strane prvostepenog suda utvrđene su odlučne činjenice glede doprinosa vozača motocikla „Aprilia“ T.Dž., koji se kroz raskrsnicu kretao od 45 km/h do 72,28 km/h, neprilagođenom brzinom jer je članom 50. stav 1. ZOBSNP BiH propisano da se vozač koji se približava raskrsnici mora voziti sa povećanim oprezom, koji odgovara uvjetima saobraćaja na raskrsnici, da prije kontakta nije preduzeo radnju usporavanja motocikla i da se umjesto kretao bliže desnoj ivici kolovoza sa motociklom kretao bliže lijevoj ivici desne saobraćajne trake, na koji način doprinio nastanku predmetne saobraćajne nezgode i težini posljedica iste. Pravilan je zaključak suda da navedeni propust vozača motocikla Aprilia T.Dž. nije predmet krivične odgovornosti već je to u domenu prekršajne odgovornosti. Naime, vještaci su u svom nalazu, shodno pravilima struke uzimajući u obzir sve objektivne parametre zaključili da je fizički uzrok nastanka predmetne saobraćajne nezgode uzrokovan propustom

vozača pmv marke Peugeot", reg. oznaka E45-K-868, te da postoji doprinos vozača motocikla Aprilia. Da pojasnimo uzrok saobraćajne nezgode je glavni (dominantni) razlog zbog kojeg je do nezgode došlo, i o istom se izjašava stručno lice vještak i osnov je za postojanje krivične odgovornosti, odnosno to je ona radnja ili propust bez kojeg se nezgoda ne bi dogodila, dok se doprinos saobraćajnoj nezgodi ogleda u ponašanju druge osobe ili faktora koji nije glavni uzrok, ali je olakšao, ubrzao ili otežao posljedice nezgode. Zaključak suda glede utvrđenja odgovornosti optužene, a što je pravno pitanje o kojem je u ovoj krivičnopravnoj stvari, odlučivao sud, u saglasnosti je sa zaključcima vještaka Rizaha Hračića koji je se izjašnjavao o fizičkom uzroku predmetne saobraćane nezgode i doprinosu istoj od strane vozača motocikla Aprilia, zbog čega nisu osnovani žalbeni navodi da nalazi i mišljenja vještaka od strane prvostepenog suda nisu cjenjeni u svojoj sveukupnosti. Naime, predmetni nalazi u saglasnosti su glede konačnih zaključaka u vezi sa fizičkim uzrokom nastanka i doprinosom nastanku predmetne saobraćajne nezgode.

Dakle, neosnovano se u žalbama branitelja optužene, navodi da sud nije dao razloge glede činjeničnog utvrđenja suda da je za predmetnu saobraćajnu nezgodu odgovorna optužena M.M kao vozač pmv marke Peugeot Coupe reg. oznaka ... tj., koja je prouzrokovala predmetnu saobraćajnu nezgodu, a da je vozač motocikla Aprilia M.M. svojim navedenim propustima doprinio nastanku predmetne saobraćajne nezgode i težini posljedica iste.

Neosnovano se u žalbama branitelja optužene navodi da sud nije dao razloge zbog kojih nije prihvatio dokaze odbrane, i to iskaze svjedoka R. A. i H.S. (sestra optužene), kojima je odbrana nastojala dokazati da je kritične prilike vozilom upravljao R. A. (amidžić optužene). Naime, na strani 7. pobijane presude prvostepeni sud navedene iskaze pravilno cijeni nevjerodostojnim, izvršivši prethodno analizu dokaza optužbe koji ukazuju na identitet vozača pmv marke Peugeot Coupe, odnosno optuženu. Stoga je pravilno ocijenjeno da su navedeni svjedoci svojim iskazima nastojali da pomognu optuženoj da izbjegne krivičnopravnu odgovornost.

Na pravilnost zaključka prvostepenog suda glede ocjene vjerodostojnosti iskaza svjedoka odbrane ukazuje i dokaz sadržaja transkripata presretnutih telefonskih razgovora između tada osumnjičenog R. A. i optužene M.M i to: br:... od 22.09.2023.godine, br:... od 22.09.2023.godine, br:... od 22.09.2023.godine, br:... od 22.09.2023.godine i br:... od 22.09.2023.godine sa CD-om snimljenih presretnutih telefonskih razgovora između tada osumnjičenog R. A. i optužene M.M iz kojih je vidljivo da se u vrijeme nastanka predmetne saobraćajne nezgode i u vrijeme nakon saobraćajne nezgode R. A. nalazio u Maglaju, a također iz njihovih razgovora vidljivo je da R. A. ne zna ništa u vezi predmetne saobraćajne nezgode, a koje činjenice nam nedvojbeno ukazuju da u svojim svjedočenjima svjedoci R. A. i H.S. i optužena M.M nisu govorili istinu, a pogotovo u pogledu odlučne činjenice koje u vrijeme nastanka predmetne saobraćajne nezgode i nakon nje upravljao sa predmetnim pmv Peugeot RZC-r.

Naprijed navedene činjenice također ukazuju da u vrijeme nastanka predmetne saobraćajne nezgode i nakon nje sa predmetnim pmv Peugeot RZC-r nije upravljao R. A. već optužena M.M.

Neosnovani su i žalbeni navodi da optužena u vrijeme dešavanja kritičnog događaja nije upravljala vozilom iz razloga jer se kod iste radi o teškoj displastičnoj artrozi desnog i lijevog kuka, da je 2011.godine operirala desni kuk i ugradila vještački, da je krajem 7. mjeseca 2023.

godine operirala i lijevi kuk i ugradila vještački kuk (totalni bez cementni), te da zbog takvog zdravstvenog stanja objektivno nije ni bila u mogućnosti da upravlja predmetnim PMV, naročito zbog njegovih tehničkih karakteristika s obzirom da je po uputstvima liječnika nakon drugog operativnog zahvata, koji je urađen prije nepuna dva mjeseca od dana kada se desila saobraćajna nezgoda.

Iz provedenih materijalnih dokaza odbrane, koji se odnose na medicinsku dokumentaciju u vezi sa operacijama kuka utvrđeno je da je optužena M.M dana 23.07.2023.godine operirala lijevi kuk, a iz njenog iskaza vidljivo je da je operirala desni kuk 2011.godine, a da od 2013.godine do sada koristi isti tip pmv, zbog čega prvostepeni sud pravilno cijeni nelogičnom tvrdnja optužene M.M i svjedoka R. A. i H.S. da se radi o neudobnom vozilu i da je stoga problematično da ga koristi optužena. Rezultati dokaznog postupka, o čemu je već bilo govora u ovoj presudi nedvojbeno ukazuju da je kritičnog dana sa pmv Peugeot RCZ, reg. oznake ..., upravljala optužena M.M.

Sud je dalje, cijenio i činjenicu da je svjedok P.A. optuženu, kako navodi u svom iskazu, danom u toku istrage neposredno uočio na mjestu vozača, te ju je identificirao navodeći da se preziva M., te da poznaje njenog sina B., što dodatno potvrđuje zaključak prvostepenog suda da je optužena u relevantnom trenutku bila sposobna upravljati vozilom, bez obzira na raniji operativni zahvat. Iz navedenih razloga, sud pravilno zaključuje da operacija kuka, izvršena dva mjeseca prije događaja, sama po sebi ne predstavlja okolnost koja isključuje mogućnost upravljanja vozilom, niti dovodi u pitanje vjerodostojnost dokaza na osnovu kojih je utvrđeno da je optužena kritične prilike upravljala vozilom.

Žalitelji u žalbi ističu i povrede krivičnog zakona, navodeći da je prvostepeni sud povrijedio krivični zakon kada je utvrdio da je optužena počinila krivično djelo Neukazivanja pomoći ozlijeđenoj osobi u saobraćajnoj nezgodi iz člana 337. stav 1. KZ F BiH, jer je nesporno da se za ovo krivično djelo može odgovarati samo ako je isto učinjeno umišljajno, a da iz video snimka predmetne saobraćajne nezgode proističe da su i M.M. i G.A., nakon pada odmah ustali, da su se žurno kretali po cesti tamo-amo, gestikulirali rukama, a da na sebi nisu imali nikakvih vidljivih povreda, niti se iz njihovog ponašanja moglo zaključiti da su zadobili kakve povrede.

Istaknuti žalbeni navodi nisu osnovani.

Naime, okolnost da su oštećeni M.M. i G.A., nakon pada odmah ustali, ne znači da isti tom prilikom nisu povrijeđeni. Umišljaj učinitelja kod predmetnog krivično djela obuhvata svijest učinioca o tome da bez pomoći ostavlja osobu koja je ozlijeđena prijevoznim sredstvom kojim je upravljao učinitelj ili čiju je ozljedu učinitelj prouzrokovao. Dakle, na temelju dokaza provedenih od strane kantonalnog tužiteljstva, utvrđeno je da optužena bez pomoći ostavila oštećene koje je udarila svojim putničkim motornim vozilo, a koji su se nalazili na motociklu i koje su uslijed udara vozila optužene pali na tlo. Stoga, imajući u vidu okolnosti nastanka nezgode, a to je da su oštećeni uslijed udara vozila u motocikl pali na asfalt, nalazimo da umišljaj optužene svakako obuhvata svijest o zadobijenim povredama bez obzira što su isti ustali nakon pada.

Slijedom svega navedenog nalazimo da iz obrazloženja prvostepene presude, proizilazi da je sud brižljivo i savjesno cijenio sadržaj izvedenih dokaza smislu odredbe člana 296. stav 2. ZKP FBiH, te je svim dokazima poklonio dužnu pažnju, te određeno i cjelovito naveo koje odlučne činjenice su utvrđene i na temelju kojih dokaza. Razlozi o odlučnim činjenicama, koje su po nalaženju ovog suda pravilno utvrđene u konkretnoj krivičnoj stvari, ne sadrže bilo kakve

kontradiktornosti koje bi dovele u pitanje razumljivost, određenost i pravilnost zaključaka prvostepenog suda.

Također suprotno žalbenim navodima nalazimo da je prvostepeni sud pravilno utvrdio postojanje eventualnog umišljaja kod optužene.

Imajući u vidu činjenično stanje koje je utvrdio prvostepeni sud, koje utvrđenje je od stane ovog suda u cjelosti prihvaćeno, žalbeni navodi branitelja optužene da je prvostepeni sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, kao i da je na isto pogrešno primijenio materijalno pravo, nisu osnovani.

Slijedom prednjeg, neslaganje podnositelja žalbe sa sadržinom izvedenih dokaza, analizom i ocjenom istih, te zaključcima izvedenim od strane prvostepenog suda, na bazi utvrđenih relevantnih činjenica, samo po sebi ne može smatrati za formalne nedostatke pobijane presude u smislu apsolutno bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i za pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, na način kako je to u žalbama navedeno.

Žalbom kantonalnog tužitelja osporava se odluka suda o krivičnopravnoj sankciji. U konkretnom slučaju, kako se u žalbi kantonalnog tužitelja navodi, sud je precijenio olakšavajuće okolnosti na strani optužene dok otežavajućim okolnostima nije dao odgovarajući značaj i propustio je da cijeni ponašanje optužene neposredno nakon izvršenja krivičnih djela kao i da je optužena upravljala putničkim motornim vozilom unatoč zabrani ljekara. Dalje se u žalbi navodi da je tužiteljstvo dokazalo da je optužena neposredno nakon saobraćajne nezgode, nakon desetak minuta pozivala rođaka svjedoka R. A. a, da je prilikom uspostave razgovora tražila od NN lica da joj pomogne jer se plašila da će ostati bez vozačke dozvole, te je pokušavala, na taj način sebe da zaštiti. Ovakvo ponašanje optužene kantonalni tužitelj dovodi u vezu sa funkcijom koju obnaša optužena duži niz godina, te da je upravo toj okolnosti sud trebao dati veći značaj i izreći strožiju kaznu.

Također i branitelji optužene su žalbu izjavili i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji. U žalbama se navodi da je utvrđena kazna previsoka, da sud nije pažljivo cijenio sve olakšavajuće okolnosti na strani optužene, odnosno da je prilikom ocjene istih, iste marginalizirao, dok je otežavajuće okolnosti precijenio i pogrešno tumačio. U žalbama se potencira doprinos oštećenog koji žalitelji smatraju ključnim uzrokom dešavanja predmetne saobraćajne nezgode, te da je sud trebao radnje koje se optuženoj stavljaju na teret dovesti u vezu sa doprinosom oštećenog odnosno uzrokom dešavanja nezgode. Žalbom branitelja optuženih dalje se ukazuje da je sud predimenzionirao otežavajuće okolnosti koje se odnose na rad optužene kao sudije u Općinskom sudu u Zavidovićima, te da ničim nije dokazano narušavanje ugleda pravosuđa u ZE-DO kantonu i šire.

Također žalbom branitelja optuženih ukazuje se na sudsku praksu ostalih sudova u ZE-DO kantonu, ali i sudova u BiH, smatrajući da su izrečene kazne za pojedinačna krivična djela prestroge, s obzirom da se u konkretnom slučaju radi o neosuđivanoj osobi, majci dvoje djece, osobi koja bi zbog osuđujuće presude ostala bez posla, prihoda i egzistencije, uz doprinos oštećenog nastanku nezgode, koji dovodi u pitanje šta je osnovni uzrok nezgode.

Glede odluke o krivičnopravnoj sankciji žalbu kantonalnog tužitelja nalazimo neosnovanom, dok je žalba branitelja optužene u tom dijelu osnovana.

Ovaj sud je, ispitao prvostepenu presudu glede odluke o krivičnopravnoj sankciji. Iz obrazloženja prvostepene presude proizlazi da su kao olakšavajuće okolnosti na strani optužene cijenjene da je ista porodična i majka dvoje djece, da je neosuđivana, kao i da je oštećeni M.Mdoprinio nastanku predmetne saobraćajne nezgode. Nadalje, kao otežavajuće okolnosti sud je cjenio da je optužena M.M kritične prilike sa predmetnim putničkim vozilom upravlja pod uticajem alkohola, da je predmetnu saobraćajnu nezgodu prozrokovala grubim kršenjem propisa o bezbjednosti saobraćaja na putevima, da se radi o osobi koja obavlja funkciju sudije u Općinskom sudu u Žepču i da je narušila ugled pravosuđa na području Ze-do kantona i šire, njeno ponašanje nakon izvršenih predmetnih krivičnih djela tj. da je u dokaznom postupku na glavnom pretresu dala lažan iskaz na okolnosti koje kritične prilike upravljao predmetnim putničkim vozilom i da je potakla da na iste okolnosti lažno svjedoče svjedoci R. A. i H.S., da je ometala krivični postupak - sprečavala dokazivanje u toku glavnog pretresa uticajem na svjedoke P.A.i B.E., i da je pod tačkom 2) dispozitiva presude ostvarila obilježja krivičnog djela Neukazivanje pomoći ozlijeđenoj osobi u saobraćajnoj nezgodi iz člana 337. stav 2. KZ FBiH za koje propisana kazna zatvora u trajanju od tri mjeseca do tri godine iz razloga što je oštećeni M.Mu predmetnoj nezgodi zadobio tešku tjelesnu povredu, a optužbom joj se stavlja na teret krivično djelo Neukazivanje pomoći ozlijeđenoj osobi u saobraćajnoj nezgodi iz člana 337. stav 1 KZ FBiH.

Za krivično djelo za krivično djelo teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz čl. 336. stav 1. u vezi sa čl. 332. stav 1. KZ F BiH je propisana kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci do 5 (godina), a za krivično djelo Neukazivanje pomoći ozlijeđenoj osobi u saobraćajnoj nezgodi iz člana 337. stav 1 KZ FBiH propisana je novčana kazna ili kazna zatvora u trajanju do jedne godine.

Ispitujući prvostepenu presudu povodom navedenih žalbenih prigovora, nalazimo da neosnovano kantonalni tužitelj prigovara da je prvostepeni sud precijenio olakšavajuće okolnosti na strani optužene, a da otežavajućim okolnostima nije dao odgovarajući značaj. Naime, iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud detaljno identificirao i cijenio kako olakšavajuće, tako i otežavajuće okolnosti, te je iste jasno naveo. Međutim, ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud utvrđene olakšavajuće i otežavajuće okolnosti djelomično pogrešno vrednovao, što je imalo za posljedicu izricanje prestroge kazne.

Prije svega, pravilno su kao olakšavajuće okolnosti cijenjene činjenice da je optužena neosuđivana, porodična osoba i majka dvoje djece, kao i doprinos oštećenog nastanku predmetne saobraćajne nezgode, koji se ne može zanemariti prilikom individualizacije kazne. Suprotno navodima žalbe tužitelja, ove okolnosti nisu beznačajne niti u suprotnosti sa svrhom kažnjavanja.

S druge strane, ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud prevelik značaj dao otežavajućim okolnosti koje se odnose na funkciju koju optužena obavlja, odnosno da je narušavanje ugleda pravosuđa cijenjeno kao otežavajuća okolnost bez dovoljno konkretnog i uvjerljivog obrazloženja o stvarnom intenzitetu i dometu takvog narušavanja. Sama činjenica da optužena obavlja dužnost sudije, bez jasnog dokaznog oslonca o stvarnim posljedicama po ugled pravosuđa u konkretnom slučaju, ne može automatski opravdati strožiju kaznu u mjeri u kojoj je to učinio prvostepeni sud. Nadalje osnovano se žalbom kantonalnog tužitelja ukazuje na ponašanje optužene nakon izvršenje predmetnih krivičnih djela, jer ista nakon izvršenja djela pozvala rođaka svjedoka R. A., te je prilikom uspostave razgovora tražila da joj se pomogne. Glede okolnosti da je optužena utjecala na druge svjedoke u ovoj krivičnopravnoj stvari, iako su neki od svjedoka izmijenili svoj iskaz, nalazimo da za navedenu činjenicu moraju postojati dokazi, koji ukazuju na djelovanje optužene na svjedoke.

Stoga nalazimo da osnovano branitelji optužene ističu da su otežavajuće okolnosti precijenjene, te da prvostepeni sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio olakšavajuće okolnosti glede ranije neosuđivanosti i doprinosa oštećenih nastanku saobraćajne nezgode, a koji se ogleda u ponašanju vozača motocikla Aprilia T.DŽ., koji se, prema mišljenju vještaka Haračić Rizaha, kroz raskrsluicu kretao od 45 km/h do 72,28 km/h, neprilagođenom brzinom, te koji prije kontakta nije poduzeo radnju usporavanja motocikla te umjesto da se kretao bliže desnoj ivici kolovoza sa motociklom, isti se kretao bliže lijevoj ivici desne saobraćajne trake, na koji način je doprinio nastanku predmetne saobraćajne nezgode i težini posljedica iste.

Imajući u vidu sve navedeno, ovaj sud nalazi da će se svrha kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH, kako u pogledu opće, tako i individualne prevencije, u konkretnom slučaju ostvariti izricanjem blaže kazne zatvora.

Stoga je ovaj sud, primjenom odredbe člana 329. ZKP FBiH, preinačio pobijanu presudu u odluci o krivičnopravnoj sankciji, te je optuženoj za krivično djelo Teška krivična djela protiv sigurnosti javnog prometa iz člana 336. stav 1. u vezi sa članom 332. stav 1. KZ FBiH utvrdio kaznu zatvora u trajanju od devet (9) mjeseci, a za krivično djelo Neukazivanje pomoći ozlijeđenoj osobi u saobraćajnoj nezgodi iz člana 337. stav 1. KZ FBiH kaznu zatvora u trajanju od četiri (4) mjeseca, te je primjenom odredbi o sticaju izrekao jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od jedne (1) godine.

Iz navedenih razloga, ovaj sud je, žalbu kantonalnog tužitelja na odluku o krivičnopravnoj sankciji odbio kao neosnovanu, dok je primjenom odredbe člana 329. ZKP FBiH, žalbu branitelja optužene djelimično uvažio, te pobijanu presudu preinačio u dijelu odluke o krivičnopravnoj sankciji, dok su u preostalom dijelu žalbe branitelja optužene odbijene kao neosnovane.

Zapisničar

Amara Đukić

Predsjednik vijeća

Nermin Tešnjak